

Arrest

nr. 93 196 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Russische en Afghaanse nationaliteit te zijn die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 5 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekende partij dienden op 10 mei 2007 een asielaanvraag in, waarbij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat tweede verzoekende partij voorheen in Duitsland verbleef.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verzocht de Duitse autoriteiten om de overname van eerste verzoekende partij en de terugname van tweede verzoekende partij en dit gelet op de artikelen 8 en 16 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

1.3. Op 5 juni 2007 verklaarden de Duitse autoriteiten zich bereid om tweede verzoekende partij, in toepassing van artikel 16.1, e van de verordening 343/2003/EG terug te nemen.

1.4. Het overnameverzoek voor eerste verzoekende partij werd door de Duitse autoriteiten geweigerd op 20 juni 2007 en deze weigering werd bevestigd op 6 juli 2007.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 25 juni 2007 ten aanzien van tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Tweede verzoekende partij stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 512 van 1 juli 2007 verwierp de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringend noodzakelijkheid van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 juni 2007 en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

1.7. Op 25 juli 2007 werd tweede verzoekende partij overgebracht naar Duitsland.

1.8. Op 12 oktober 2007 werd de dochter van verzoekende partijen geboren.

1.9. Tweede verzoekende partij keerde terug naar België en diende op 21 december 2007 een nieuwe asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 27 juli 2007 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.10. Bij arrest nr. 6 892 van 1 februari 2008 verwierp de Raad het door tweede verzoekende partij tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juni 2007 ingestelde beroep.

1.11. De adjunct-commissaris-generaal nam op 26 juni 2008 ten aanzien van eerste en tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eerste en tweede verzoekende partij stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 17 december 2008, bij arresten nrs. 20 654 en 20 655, weigerde ook de Raad eerste en tweede verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. Op 21 januari 2009 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 13 februari 2009 ten aanzien van verzoekende partijen de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekende partijen bij aangetekende zending van 16 februari 2009 ter kennis gebracht.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 augustus 2010 de beslissing waarbij verzoekende partijen hun aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.16. Bij arrest nr. 53 058 van 14 december 2010 vernietigde de Raad de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2010.

1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 juni 2012 een nieuwe beslissing waarbij verzoekende partijen hun aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard, die verzoekende partijen op 7 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.01.2009 werd ingediend door:

[T. R.] [...]

Ook gekend bij onze diensten als: [A. S.] [...]

Nationaliteit: Afghanistan

+ Partner

[D. A.] [...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[A. C.] [...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen - met name dat betrokkenen sinds mei 2007 in België verblijven, dat de heer [T.] werkbereid is en een werkbeploofte voorlegt - vormen op zich geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer [T.] diende een eerste asielaanvraag in op 10.05.2007. Op 25.06.2007 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten, hem diezelfde dag betekend, nadat de Duitse autoriteiten zich op 06.06.2007 akkoord hadden verklaard met een terugnameverzoek. Betrokkene werd naar Duitsland gebracht, maar keerde na enkele dagen naar België terug. Betrokkene diende op 21.12.2007 een tweede asielaanvraag in, die op 17.12.2008 werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de asielaanvraag die mevrouw [D.] indiende op 10.05.2007 werd afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17.12.2008. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 jaar voor meneer [T.] en 1 jaar en zeven maanden voor mevrouw [D.] - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van hun asielprocedure - hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. Bovendien betekenden betrokkenen reeds op 19.02.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd hebben en zich intussen verder geïntegreerd hebben, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Ook het feit dat zij ondertussen in België een dochter hebben gekregen, kan niet weerhouden worden om hen een verblijfsregularisatie toe te staan. Het was immers de keuze van betrokkenen zelf naar België te komen en een asielaanvraag in te dienen en nadien geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij hier nog steeds verblijven met hun dochter, is dan ook geheel te wijten aan hun eigen keuzes en houding en kan bijgevolg geen grond uitmaken voor een regularisatie.

Betrokkenen halen aan dat mevrouw [D.] geen identiteitsdocument zou kunnen verkrijgen bij de Russische ambassade in België (mail verstuurd aan ambassade 14.01.2009, brief aan ambassade dd. 09.02.2011), dat zij zich gedurende 5 jaar in Rusland zou dienen te vestigen alvorens dat zij een paspoort zou kunnen krijgen, dat haar werd meegedeeld dat de heer [T.] haar niet zou kunnen vervoegen naar Rusland, dat de ambassade van Afghanistan bevestigd heeft dat mevrouw [D.] niet kan reizen naar Afghanistan zonder paspoort (mail ambassade dd. 14.01.2009), dat zij onverwijderbaar zouden zijn nu zij zich niet op legale wijze naar een ander land zouden kunnen begeven, dat hun kind niet zou kunnen reizen omdat het een onbepaalde nationaliteit zou hebben, dat zij zich niet als gezin naar Rusland of Afghanistan zouden kunnen begeven en dat er bijgevolg sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM, artikel 12 EVRM, artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en Politieke Rechten en artikel 22 van de Grondwet.

Het feit dat mevrouw [D.] op het moment van indiening van de aanvraag 9bis was vrijgesteld van het voorleggen van een identiteitsdocument zoals bepaald in de Omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) en dat zij nu niet aan een paspoort zou kunnen raken in België betekent geenszins dat haar automatisch een verblijfsvergunning dient toegekend te worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Betrokkene haalt zelf aan dat de Russische ambassade haar meegedeeld heeft dat zij een paspoort zou kunnen verkrijgen indien zij zich gedurende 5 jaar in Rusland zou vestigen. Betrokkene bewijst niet dat dit voor haar onmogelijk zou zijn. Er zou dus volgens haar eigen verklaringen wel degelijk een vestigingsalternatief beschikbaar zijn voor betrokkene. Betrokkene verkoos bovendien zelf om haar land van herkomst te verlaten en zich in België te vestigen. Zij wist dat zij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten en zij diende in eerste instantie zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene hier momenteel nog steeds op illegale wijze verblijft en dat zij hier een dochter heeft gekregen, is te wijten aan haar eigen keuze om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene toont niet aan waarom zij zich niet gedurende 5 jaar in Rusland zou kunnen vestigen, indien zij een paspoort wenst te bekomen. Zij toont niet aan dat zij hiervoor bijvoorbeeld niet over een laissez-passer zou kunnen beschikken, afgeleverd door de Russische ambassade in België. Betrokkene beperkt zich tot het aanhalen dat de Russische ambassade haar geen paspoort zou willen afleveren, doch zij toont niet aan dat zij verdere pogingen heeft ondernomen, om zich te informeren over een ander vestigingsalternatief, noch toont zij aan dat zij met een laissez-passer eventueel zou kunnen terugkeren naar Rusland om daar alsnog een paspoort te bekomen. Daarnaast haalt betrokkene aan dat zij gediscrimineerd zou worden en dat het propiska-systeem in Rusland misbruikt zou worden om etnische minderheden het recht te ontzeggen zich ergens te registreren. Deze beweringen kunnen niet weerhouden worden aangezien ze niet gestaafd worden met de nodige bewijzen maar het bij een loutere bewering blijft. Ook wordt op geen enkele manier bewezen dat de partner en het kind van betrokkene haar niet zouden kunnen vervoegen naar Rusland gedurende de 5 jaar dat betrokkene er zich zou dienen te vestigen, maar beperkt betrokkene zich hier tot een loutere bewering, zodat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM, noch van de artikelen 12 EVRM, artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en Politieke Rechten en artikel 22 van de Grondwet. Ook om een schending van deze artikelen aan te tonen, is het immers noodzakelijk dat betrokkene haar beweringen staft met de nodige bewijzen. Betrokkene verwijst verder naar verschillende teksten en rechtspraak inzake de schending van artikel 8 EVRM. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat er geen gezinshereniging mogelijk zou zijn in één van beide landen, nu zij zich met haar man en kind naar Rusland zou kunnen begeven. Het is aan betrokkene om haar beweringen te staven met de nodige bewijzen. Het argument dat het kindje van betrokkene hen niet zou kunnen vervoegen omdat het een onbepaalde nationaliteit zou hebben, vormt evenmin een

grond voor regularisatie aangezien in het Rijksregister wel degelijk de nationaliteit 'Rusland' vermeld staat en staatloosheid moet afgedwongen worden voor de Rechtbank van Eerste Aanleg."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekende partijen eveneens op 7 augustus 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art.7, alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980).

- Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 17.12.2008.

- Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BVG d.d. 19.02.2009. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

Deze beslissingen vormen de tweede en derde bestreden beslissing.

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 september 2012, in antwoord op een vraag hiertoe van de verzoekende partijen, de beslissing om de termijn op de bevelen om het grondgebied te verlaten te verlengen van 8 september 2012 tot 15 oktober 2012 omwille van de zwangerschap van eerste verzoekende partij.

1.19. Op 6 november 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nogmaals om de termijn op de bevelen om het grondgebied te verlaten te verlengen van 16 oktober 2012 tot 23 december 2012.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 3, van de wet van de Vreemdelingenwet dient de vordering tot schorsing in één en dezelfde akte als het beroep tot nietigverklaring te worden ingesteld. In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te omvatten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen een verzoekschrift hebben ingediend met als opschrift "*Verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*", zodat, ondanks het feit dat uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat zij ook de schorsing van de bestreden beslissingen nastreven, dient te worden besloten dat enkel een beroep tot nietigverklaring op rechtsgeldige wijze werd ingediend.

3.2. Verweerder werpt op dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing daar deze herhaalde bevelen om het land te verlaten betreffen.

Er dient te worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat aan beide verzoekende partijen bij aangetekende zending van 16 februari 2009 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekende partijen nog tot voordeel kunnen strekken. De raadvrouw van verzoekende partijen licht ter terechtzitting in eerste instantie toe dat uit het feit dat verzoekende partijen verwerende partij verzochten om de termijn om het grondgebied te verlaten die initieel was voorzien in de in casu bestreden bevelen te verlengen niet mag worden afgeleid dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de vernietiging van deze bevelen. Hierbij zet zij uiteen dat de verlenging van de termijn slechts werd toegestaan gelet op de zwangerschap van eerste verzoekende partij en dat deze termijn op 23 december 2012 afloopt. Zij stelt daarnaast tevens van oordeel te zijn dat de in casu bestreden bevelen voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten vervangen, zodat verzoekende partijen wel degelijk een belang hebben bij de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissing. Uit het feit dat verwerende partij nieuwe beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten neemt en de termijn op deze bevelen verlengt kan evenwel niet worden afgeleid dat de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten geen rechtskracht meer zouden hebben en dat de vernietiging van de in casu bestreden bevelen verzoekende partijen enig voordeel kan opleveren. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat zij een belang hebben bij het beroep tot nietigverklaring dat gericht is tegen deze beslissingen (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Er dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen enkel middel ontwikkelen dat duidelijk gericht is tegen de tweede of derde bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kunnen bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden zijn gebaseerd.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoekende partijen op 7 augustus 2012 ter kennis werden gebracht.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betogen tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Verzoekers hebben in hun aanvraag de buitengewone omstandigheden uiteengezet, op grond waarvan zij de aanvraag tot machtiging van verblijf niet kunnen doen in de Belgische diplomatieke post in hun respectievelijke herkomstlanden.

Zij zetten wat dit betreft uiteen [...] dat zij zich noch naar het herkomstland van verzoekster, noch naar dat van verzoeker kunnen gaan, omdat telkens minstens één van hen in die hypothese geen paspoort kan krijgen, waardoor gezinshereniging met de andere verzoeker in elk van beide landen uitgesloten is.

Kennelijk werden deze motieven aanvaard, nu de aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Zodoende mogen verzoekers er redelijkerwijze van uit gaan dat hun motieven aangehaald om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, aanvaard werden.

Er zijn immers in casu geen andere redenen, d.w.z. redenen die verzoekers niet hebben vermeld in de aanvraag, te bedenken op grond waarvan de aanvraag ontvankelijk zou kunnen worden verklaard.

Verwerende partij zet evenmin zelf uiteen waarom de aanvraag volgens haar ontvankelijk is.

Verwerende partij stelt wel dat, “hoewel betrokken niet aanhalen dat geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathelet zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 53 058 van 14 december 2010 ook terecht heeft opgemerkt:

“In casu stelt zich de vraag naar de bewijswaarde van de aangebrachte stukken, die verzoekers aanvoeren om aan te tonen dat ze afkomstig zijn uit landen die in hun geval geen gezinshereniging toelaten. De Raad stelt vast dat de bewijswaarde van deze documenten in de ontvankelijkheidsfase door de verwerende partij aangenomen werd, daar de aanvraag ontvankelijk verklaard werd en verzoekers dezelfde documenten aangehaald hebben, bijgevolg kan de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag niet dienstig voorhouden dat verzoekers geen enkel bewijs bijbrengen voor hun bewering dat de Ambassade geen paspoort zou willen afleveren, daar dezelfde argumentatie tot tweemaal toe in de ontvankelijkheidsfase aanvaard werd. De motivatie is tegenstrijdig.”

Dat eens te meer de aanvraag tot machtiging tot verblijf met de huidige bestreden beslissing ontvankelijk wordt verklaard, maar ongegrond, wat impliceert dat de uitleg die de verzoekers geven om hun onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst om de aanvraag tot machtiging tot verblijf daar in te dienen wordt aanvaard als buitengewone omstandigheden;

Dat de bestreden beslissing thans beweert: “Het feit dat Mevrouw [D.] op het moment van indiening van de aanvraag 9bis was vrijgesteld van het voorleggen van een identiteitsdocument zoals bepaald in de Omzendbrief van 21.06.2007 (.IIC 1-b) en dat zij nu niet aan een paspoort zou kunnen raken in België betekent geenszins dat haar automatisch een verblijfsvergunning dient toegekend te worden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat echter de bestreden beslissing hier een kennelijke appreciatiefout maakt, door te suggereren dat de eiseres zou vrijgesteld geweest zijn van het voorleggen van identiteitsdocumenten op het moment van de indiening van de aanvraag 9bis en dat dit de reden zou geweest zijn waarom de aanvraag steeds ontvankelijk zou zijn verklaard, wat helemaal niet klopt;

Dat er moet op worden gewezen dat de asielaanvraag van verzoekers is afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 december 2008 en dat zij de aanvraag in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 pas hebben ingediend op 20 januari 2009, dus op het moment dat hun asielprocedure niet meer hangende was en zij dus niet vrijgesteld waren van het neerleggen van een identiteitsdocument voor het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf;

Dat de verzoekers niet omwille van een hangende asielprocedure zijn vrijgesteld van het voorleggen van een identiteitsdocument opdat de aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk zou worden verklaard, maar zij hebben zich uitdrukkelijk gebaseerd op het feit dat zij geen identiteitsdocumenten konden verkrijgen bij de overheden van hun land van herkomst waarvan de vertegenwoordigers in België aanwezig zijn;

Dat voor personen van Russische nationaliteit de identiteitsdocumenten van Rusland ofwel een reispaspoort zijn ofwel een Russisch intern paspoort en dat is aangetoond dat de eiseres dit niet kan verkrijgen, omdat zij sinds 2010 heeft geprobeerd bij de Russische Ambassade om een paspoort te verkrijgen maar wat niet is gelukt;

Dat de eiseres ook sinds 2010 heeft geprobeerd een procedure vrijwillige terugkeer op te starten met het IOM (stuk 7), maar er wordt bevestigd door de Werkgroep Integratie Vluchtelingen dat deze aanvraag niet kon vertrekken omdat de familie nooit in het bezit kon worden gesteld van een “laisser passer” (stuk 7);

Dat reeds sinds 2010 er wordt geprobeerd om bevestiging te krijgen van de Russische Ambassade of de verzoekers samen kunnen terugkeren naar Rusland en hiertoe reisdocumenten kunnen verkrijgen. Het blijkt overduidelijk uitgewisselde correspondentie met de Russische Consul dat deze weigert mee te werken met deze procedure (stukken 6 tm 8);

Dat de bestreden beslissing een miskenning inhoudt van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 53 058 van 14 december 2010, gezien in dit arrest werd geoordeeld dat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat verzoekers geen enkel bewijs bijbrengen voor hun bewering dat de Ambassade geen paspoort zou willen afleveren, gezien deze zelfde argumentatie tot tweemaal toe in de ontvankelijkheidsfase werd aanvaard, zodat de motivatie van de bestreden beslissing tegenstrijdig is;

Dat de huidige bestreden beslissing de aanvraag opnieuw ontvankelijk maar ongegrond verklaart, wat dus opnieuw impliceert dat de argumentatie van de eisers om aan te tonen dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om de aanvraag tot machtiging tot verblijf aldaar in te dienen, werd aanvaard, namelijk de argumentatie die er in bestaat uit te leggen dat zij geen reisdocumenten kunnen verkrijgen van de Russische Ambassade om een terugkeer mogelijk te maken van de verzoekers naar Rusland als gezin;

Dat wanneer door de verwerende partij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard en dus impliciet wordt aanvaard dat verzoekers zelfs niet tijdelijk samen als gezin kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om de aanvraag tot machtiging tot verblijf aldaar in te dienen, dan stelt zich de vraag waarom er niet kan worden aangenomen dat zij niet kunnen terugkeren naar Rusland op definitieve wijze als gezin, dus zonder dat hun gezinsleven wordt aangetast, wat in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM.;

Verzoekers hebben in hun aanvraag inderdaad uiteengezet dat de motieven ten gronde in casu dezelfde zijn als diegene die werden ingeroepen in het kader van de buitengewone omstandigheden.

Het klopt dat deze redenen, nl. die voor de ontvankelijkheid en die voor de gegrondheid, in principe los van elkaar moeten worden gezien. Aangezien in casu echter de ingeroepen motieven voor de ontvankelijkheid en voor de gegrondheid zodanig verknocht waren, hebben verzoekers dit onderscheid niet gemaakt. Het feit dat zij zich niet als gezin naar één van beide herkomstlanden konden gaan, belette hen enerzijds om er een aanvraag te doen in de respectievelijke Belgische diplomatieke posten, en anderzijds was dit een motief, op grond waarvan volgens de instructie van 26 maart 2009 een verblijfsmachtiging kon worden verkregen, m.a.w. een gegrondheidsmotief. In casu was er dus een onoverkomelijke overlapping van beide onderdelen van de aanvraag.

In casu impliceerde een ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag dus ook per se een positieve beslissing over de gegrondheid. De bestreden beslissing is in casu echter ontvankelijk doch ongegrond.

Zodoende schendt de bestreden beslissing de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze vervat ligt in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze verplichting heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. (RvV nr. 39.930 van 9 maart 2010).

Dat de motivering die aan de bestreden beslissing werd toegevoegd en die probeert te rechtvaardigen waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, namelijk de bewering dat de eiseres op het moment van indiening van de aanvraag 9bis was vrijgesteld van het voorleggen van een identiteitsdocument zoals bepaalt in Omzendbrief van 21 juni 2007, niet een afdoende motivering is om aan te tonen waarom de aanvraag ontvankelijk kan worden verklaard maar niet gegrond, gezien de voorwaarden voor een ontvankelijkverklaring niet enkel betrekking hebben op het al dan niet voorleggen van identiteitsdocumenten of het hangende zijn van een asielprocedure, maar ook betrekking hebben op de al dan niet mogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post;

Dat op het moment van indiening van de aanvraag op 20 januari 2009 de asielaanvraag van de eisers al was afgesloten met arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het is bovendien zo dat de ontvankelijkheid van een aanvraag tot machtiging tot verblijf niet moet worden beoordeeld op het moment van indiening van de aanvraag, maar op het moment van het nemen van de bestreden beslissing; Dat derhalve, indien op het moment van de bestreden beslissing, dus op 8 juni 2012 wordt geoordeeld dat de aanvraag ontvankelijk is, op een moment dat de asielaanvraag van de eisers reeds is afgesloten sinds december 2008, dan betekent dit dat de argumentatie van de eisers om aan te tonen dat zij zelfs niet tijdelijk terug kunnen als gezin naar één van hun landen van herkomst om de aanvraag tot machtiging tot verblijf aldaar in te dienen, impliciet wordt aanvaard door de verwerende partij, namelijk dat zij niet de nodige reisdocumenten kunnen bekomen om terug te reizen naar ofwel Afghanistan ofwel Rusland, samen als gezin, zodat hun gezinseenheid niet zou worden verbroken;

Dat daarom ook niet kan worden begrepen waarom in het kader van onderzoek van gegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf er nu wordt beweerd door de tegenpartij dat de verzoekers niet zouden aantonen dat er geen gezinshereniging zou mogelijk zijn in één van beide landen, wanneer wordt aanvaard in het kader van onderzoek van de ontvankelijkheid dat zij niet tijdelijk kunnen terugkeren naar één van beide landen als gezin om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen in één van hun landen van herkomst;

Dat volgens de bestreden beslissing de verzoekers zich samen naar Rusland zouden kunnen begeven en dat niet zou zijn aangetoond dat de verzoekers geen laissez passer zouden kunnen verkrijgen om naar Rusland terug te reizen;

Dat volgens de bestreden beslissing het aan de verzoekers is om de beweringen te staven met de nodige bewijzen;

Dat de bestreden beslissing een kennelijke appreciatiefout begaat en een kennelijk gebrek aan motivering vertoont, gezien de eisers aantonen dat reeds sinds 2010 zij proberen een antwoord te krijgen van de Ambassade en de Consul van Rusland om te weten of een terugkeer naar Rusland als gezin mogelijk zou zijn;

Dat dergelijke vragen gericht aan de Ambassade van Rusland werden herhaald in 2011 en 2012 (stukken 2 t/m 8);

Dat in februari 2011 nog een aangetekend schrijven werd gestuurd naar de Ambassade van Rusland om bevestiging te krijgen wat er moest gebeuren om een terugkeer als gezin naar Rusland mogelijk te maken (stuk 2) en er werd eveneens vermeld dat de verzoekers zich hebben aangeboden op de Ambassade van Rusland om informatie te vragen, maar dat is gebleken dat het niet mogelijk was om deze terugkeer te organiseren, omwille van het gebrek aan medewerking van de Diensten van de Ambassade (stuk 2);

Dat op deze aangetekende brief nooit antwoord is gekomen;

Dat de eisers dan hun toevlucht hebben gezocht tot Meester [A.], die goede contacten had met de Russische Consul, om te proberen eveneens een bevestiging te krijgen van de (on)mogelijkheid om een Russisch paspoort te verkrijgen en terugkeer van de eisers naar Rusland (stukken 3 t/m 6), maar toen is gebleken dat de Russische Consul ook niet wilde meewerken met deze procedure en de goede verstandhouding tussen de Russische Consul en Meester [A.] is hierdoor verstoord, omdat de Russische Consul pertinent weigerde een of andere schriftelijke verklaring af te leveren (stukken 3 t/m 6);

Dat nogmaals, weliswaar na de betekening van de bestreden beslissing, de raadsman van de eiseres mails heeft uitgewisseld met de Russische Consul, die weeral niet wilde antwoorden op de vraag of het mogelijk was om een terugkeer te organiseren van verzoekers (stuk 6), hoewel er wel werd bevestigd door de Russische Consul dat geen enkel probleem zou kunnen worden opgelost in geval van afwezigheid van paspoort, toen de vraag werd gesteld of het mogelijk was om een attest van celibaat en een exemplaar van de Russische wet over afstamming van kinderen te verkrijgen voor een persoon afkomstig uit Tsjetsjenië zonder Russisch paspoort (stuk 6);

Dat ondanks het feit dat de uitgewisselde mails van augustus 2012 dateren van na de bestreden beslissing en de verwerende partij deze niet in aanmerking heeft kunnen nemen, dan nog moet worden geoordeeld dat is aangetoond met de reeds overgemaakte elementen aan de tegenpartij dat de Russische Ambassade en de Russische Consul niet willen meewerken met een procedure vrijwillige

terugkeer of het afleveren van reis- of identiteitsdocumenten voor de eiseres, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze zij een paspoort of een laissez passer zou moeten kunnen verkrijgen, in tegenstrijd tot wat wordt beweerd door de bestreden beslissing, die meent dat het niet zou zijn aangetoond dat de eiseres geen laissez passer zou kunnen krijgen en zich niet gedurende vijf jaar in Rusland zou kunnen vestigen om een paspoort te verkrijgen;

Dat zelfs indien het mogelijk zou zijn om een laissez passer te verkrijgen voor de eiseres en zij zich gedurende vijf jaar in Rusland zou kunnen vestigen, dan nog is niet aangetoond dat de verzoeker en hun gemeenschappelijk kind de verzoekster zouden kunnen vergezellen naar Rusland en dit houdt een onaantastbare disproportionele aantasting in van het recht op gezins- en familieleven dat wordt beschermd door artikel 8 EVRM, nu in geen enkel geval er een dergelijke scheiding van de gezinsbanden kan plaatsvinden voor onbepaalde duur, gezien dit niet is gerechtvaardigd door één van de redenen opgesomd in alinea 2 van artikel 8 EVRM;

Dat volgens de bestreden beslissing de verzoekers niet zouden bewijzen dat de eiser en hun kind haar niet zou kunnen vervoegen naar Rusland gedurende de vijf jaar dat de verzoekster er zich zal dienen te vestigen, maar zou de verzoeker zich beperken tot een loutere bewering, wat echter helemaal niet overeenstemt met de werkelijkheid, gezien de verzoekster al het mogelijke heeft gedaan om bewijzen te krijgen van de onmogelijkheid om een reisdocument of een laissez passer te verkrijgen;

De briefwisseling met de Russische Ambassade en Consul sinds 2010 tonen op afdoende wijze aan dat de Russische autoriteiten weigeren samen te werken en weigeren te antwoorden op de vraag of een terugkeer van verzoekers als gezin naar Rusland, voor beperkte of voor onbeperkte duur al dan niet mogelijk is;

Dat sinds 2010 de eisers verschillende keren naar de Russische Consul zijn geweest en dat steeds is geweigerd om eender welk document af te leveren;

Dat nogmaals, doordat de aanvraag tot machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard er impliciet wordt aanvaard door de tegenpartij dat een tijdelijke terugkeer niet mogelijk is voor de eisers naar Rusland als gezin, zodat a fortiori, een definitieve terugkeer ook niet mogelijk kan worden geacht, dit in tegenstrijd met de motivering van de bestreden beslissing;

Dat de motivering van de bestreden beslissing totaal onredelijk is en intern tegenstrijdig;

Dat de bestreden beslissing bovendien een miskennis inhoudt van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingen nr. 53 058 van 14 december 2010, omdat hierin reeds werd geoordeeld dat de vorige negatieve beslissing intern tegenstrijdig is doordat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat de verzoekers geen enkel bewijs zouden bijbrengen voor hun bewering dat de Ambassade geen paspoort zou willen afleveren daar dezelfde argumentatie tot tweemaal toe in de ontvankelijkheidsfase aanvaard werd;

Dat de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrek aan materiële motivering vertoont door deze interne tegenstrijdigheid, wat in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, maar dit houdt ook een schending in van het rechtszekerheidsbeginsel, in combinatie met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, doordat door de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de eisers zouden kunnen terugkeren naar Rusland, terwijl overduidelijk wordt aangetoond dat dit niet mogelijk is en dat door de uitvoering van de bestreden beslissing dit een verbreking van de gezinsbanden tot gevolg zal hebben, wat een schending is van de artikelen 3 en 8 van het EVRM;

De bestreden beslissing schendt daarnaast ook het rechtszekerheidsbeginsel op grond waarvan de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541)

In casu konden verzoekers er redelijkerwijze van uit gaan dat, indien hun aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, dat deze in casu ook gegrond zou worden verklaard, aangezien dezelfde redenen worden aangehaald voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid. De bestreden beslissing mist

coherentie, nu zij intern contradictorisch is door op basis van dezelfde motieven [d]e aanvraag enerzijds ontvankelijk maar anderzijds ongegrond te verklaren."

4.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de keuze van verzoekers zelf was om naar België te komen en een asielaanvraag in te dienen en nadien geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het feit dat verzoekers nog steeds in België verblijven geheel te wijten is aan hun eigen keuzes en houding en kan geen grond uitmaken voor een regularisatie.

Het feit dat verzoekster op het moment van de indiening van de aanvraag 9bis vrijgesteld was van het voorleggen van een identiteitsdocument en dat zij nu niet aan een paspoort zou kunnen geraken in België betekent niet dat haar automatisch een verblijfsvergunning dient toegekend te worden.

Verzoekster toont niet aan dat voor haar onmogelijk is om een paspoort te krijgen. Verzoekster toont evenmin aan dat zij niet over een laissez-passer zou kunnen beschikken.

Verzoekster roept de schending van artikel 8 EVRM in zonder de nodige bewijzen voor te leggen. Zij toont niet aan dat er geen gezinshereniging mogelijk zou zijn in één van beide landen. Het argument dat haar kind een onbepaalde nationaliteit zou hebben vormt evenmin geen grond tot regularisatie, aangezien in het Rijksregister de nationaliteit 'Rusland' werd vermeld en de staatloosheid afgedwongen kan worden voor de rechtbank van eerste aanleg.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekers stellen dat hun recht op het gezinsleven geschonden zou zijn als elk van hen naar een ander land zou moeten terugkeren.

Verwerende partij stelt vast dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht op het gezinsleven waarborgt.

Verzoekers verblijven illegaal in het Rijk.

Zij tonen niet aan dat gezinshereniging onmogelijk zou zijn in één van beide landen.

De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM

15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39) .

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat niet op onredelijke wijze geconcludeerd werd tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, noch dat er sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker werpen de schending van artikel 3 EVRM op zonder aan te geven op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn door de bestreden beslissing. Het middel is wat de schending van artikel 3 EVRM betreft onontvankelijk.”

4.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoekende partijen de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stellen en betogen dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De in casu bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de eerste paragraaf van deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Alvorens verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde kan behandelen dient hij, gelet op voormelde wetsbepaling, na te gaan of deze aanvraag op een ontvankelijke wijze werd ingediend. Hij dient derhalve te verifiëren of de aanvrager over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden werden aangevoerd. De buitengewone omstandigheden die zijn bedoeld in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de reguliere procedure, te weten via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In voorliggende zaak heeft verwerende partij geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk is, wat dus noodzakelijkerwijze impliceert dat zij van mening was dat eerste verzoekende partij, nu vaststaat dat zij geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorlegde, onder één van de in het tweede lid van voormelde bepaling bedoelde uitzonderingscategorieën viel. Aangezien het niet ter discussie staat dat de Raad bij arrest nr. 20 654 van 17 december 2008 weigerde eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat zij tegen dit arrest geen cassatieberoep instelde betekent dit dat verwerende partij aanvaardde dat eerste verzoekende partij haar onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven op geldige wijze aantoonde. Verwerende partij heeft de stelling van eerste verzoekende partij dat de Russische overheden haar meedeelden dat zij geen paspoort of enig ander document kon krijgen en dat zij pas aanspraak zou kunnen maken op de afgifte van een paspoort na vijf jaar in Rusland te hebben verbleven derhalve aanvaard als bewijs van het feit dat eerste verzoekende partij geen identiteitsdocument in België kan verkrijgen.

Daar de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen ontvankelijk werd verklaard moet ook worden aangenomen dat verwerende partij tevens heeft besloten dat de door verzoekende partijen aangevoerde gegevens toelieten te besluiten dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. In dit verband moet worden geduid dat verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf zeer uitvoerig hebben toegelicht dat zij beiden een verschillende nationaliteit hebben en dat eerste verzoekende partij zonder paspoort niet naar haar land van herkomst en evenmin naar het land van herkomst van tweede verzoekende partij kan afreizen, zodat het niet aanvaarden van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in hun geval zou neerkomen op een ongeoorloofde en disproportionele aantasting van hun privé- en familiaal leven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partijen hebben voorts uiteengezet dat zij de elementen die zij aanhaalden als buitengewone omstandigheden tevens de elementen zijn die zij wensten aan te voeren ter onderbouwing van de gegrondheid van hun aanvraag.

Bij de beoordeling van de gegrondheid van verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verwerende partij gesteld dat het feit dat eerste verzoekende partij geen paspoort kan verkrijgen in België niet tot gevolg heeft dat haar een verblijfsmachtiging moet worden toegekend. Zij onderbouwt haar betoog door erop te wijzen dat eerste verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat zij een paspoort kan verkrijgen indien zij vijf jaar in Rusland verblijft en concludeert dat er dus wel degelijk een vestigingsalternatief is. Verwerende partij verduidelijkt hierbij dat het loutere gegeven dat eerste verzoekende partij geen paspoort kan verwerven niet uitsluit dat zij een *“laissez-passer”* – waarmee zij lijkt te doelen op een doorlaatbewijs – kan verkrijgen bij de Russische ambassade in België en dat zij met dit document naar Rusland kan terugkeren. De Raad dient evenwel te verwijzen naar de voorgaande vaststelling dat verwerende partij in het kader van het onderzoek inzake de ontvankelijkheid van verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aanvaard dat eerste verzoekende partij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument in België te verwerven. De Raad wijst erop dat uit de voorbereidende werken van de wet waarbij artikel 9bis in de Vreemdelingenwet wordt ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat onder identiteitsdocument in de zin van voormelde bepaling *“een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel”* bedoeld wordt en dat een doorlaatbewijs een gelijkgestelde reistitel is. Een dergelijk document moet een vreemdeling immers toelaten om, bij gebreke aan een paspoort, de grenzen te overschrijden teneinde terug te keren naar

zijn land van herkomst, wat impliceert dat het, net zoals een paspoort, alle noodzakelijke identiteitsgegevens dient te bevatten en moet toelaten vast te stellen dat de houder van het document en de persoon op wie het document betrekking heeft één en dezelfde persoon zijn. Verzoekende partijen voeren terecht aan dat verwerende partij niet enerzijds kan stellen dat er een onmogelijkheid bestaat voor eerste verzoekende partij om een identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in België te verwerven en anderzijds dat zij in gebreke blijft om aan te tonen dat zij niet in de mogelijkheid is om een doorlaatbewijs – wat evenzeer een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is – te verkrijgen. De stellingname van verwerende partij is dan ook kennelijk onredelijk. De Raad wijst er ten overvloede op dat verwerende partij ook heeft aanvaard dat er buitengewone omstandigheden bestaan in hoofde van eerste verzoekende partij en dat de door haar aangevoerde elementen dus volstaan om te besluiten dat het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om terug te keren naar Rusland. In casu is het bijgevolg tevens kennelijk onredelijk om, bij de ten gronde beoordeling van de machtigingsaanvraag, aan te geven dat eerste verzoekende partij aanvullende bewijzen zou dienen aan te brengen waaruit kan worden afgeleid dat zij effectief niet naar Rusland, laat staan naar een derde land, zou kunnen afreizen.

Verwerende partij stelt terecht dat het feit dat eerste verzoekende partij in België geen paspoort kan verwerven op zich geen reden vormt om haar een verblijfsmachtiging toe te kennen. In voorliggende zaak hebben verzoekende partijen zich evenwel niet beperkt tot de stelling dat eerste verzoekende partij geen paspoort kan verkrijgen, doch op gedetailleerde wijze aangegeven dat zij van mening zijn dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden indien de door hen gevraagde verblijfsmachtiging niet wordt toegestaan. De redengeving die verwerende partij in de eerste bestreden beslissing heeft opgenomen om toe te lichten waarom zij van oordeel is dat de aangebrachte argumentatie niet kan gevolgd worden en er op haar geen positieve verplichting rust om de gevraagde verblijfsmachtiging toe te kennen – meer specifiek de vaststelling dat verzoekende partijen zichzelf in de situatie brachten waarin zij zich nu bevinden en dat zij illegaal zijn – kan, gelet op de aangevoerde specifieke problematiek, niet als een kennelijk redelijke argumentatie worden beschouwd die toelaat te besluiten dat verzoekende partijen niet dienstig naar de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM kunnen verwijzen. Verwerende partij betoogt daarnaast dat verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat tweede verzoekende partij en hun gezamenlijk kind eerste verzoekende partij niet zouden kunnen vervoegen in Rusland en dat zij zich op dit punt louter beperken tot een bewering. Zij gaat hierbij evenwel opnieuw voorbij aan het feit dat eerste verzoekende partij niet over documenten beschikt die haar toelaten terug te keren naar Rusland alwaar zij zou dienen te worden vervoegd door haar gezinsleden en dat zij de argumentatie dat eerste verzoekende partij ook niet bij machte is een identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis, in België te verwerven bij het ontvankelijkheidsonderzoek als voldoende bewezen beschouwde.

Verzoekende partijen kunnen derhalve gevolgd worden in hun standpunt dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerde middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoekende partijen op 7 augustus 2012 ter kennis werden gebracht wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK